

נדורגל

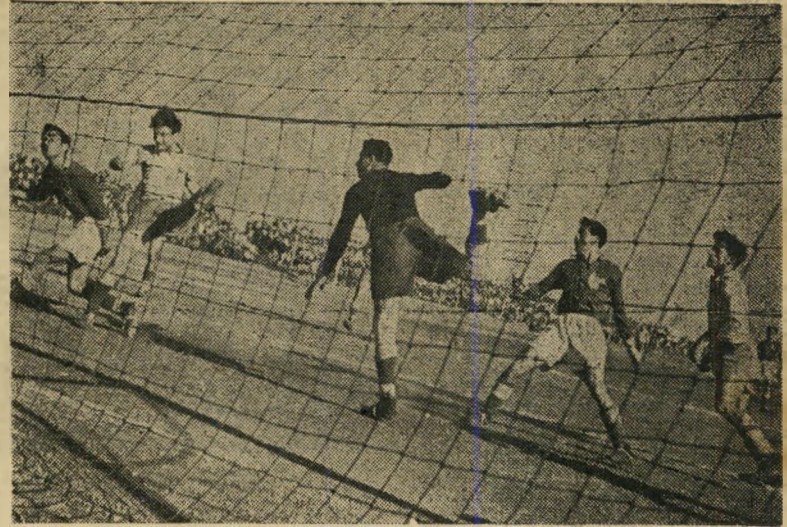
לא סתם משחק

מן הרגע הראשון היה ברור, שמשוה עומד לקרות. היום יהיה חם! אמר אצילניק חתיק - התבררה לא יחיתרו על הגביע. כל אותם האלפים ידעו יפה, שלמניהם משחק גביע, לא משחק סתם. כל האמצעים מקדשים את המסרה: לוי כות בשערים.

ראש או יר? ברגע ששרק השור פס ישמסקי אות תחילת המשחק. החי לו השחקנים לבעוט ברגלים ובכדור. הי שופט לא הצליח להשתלט על הערבו ביה, הפראות (ראה מדור: זרכי חייט) פג מה את הפגישה. קבוצת ביתר ידועה ב רוח הלחימה העזה שלה, במלחמה ללא

באותו זמן היה החלום מספר 1 - גלור - מכוסה כליל ע"י יצחק גמבש והוא הועמד בצל. המשחק התרומם ל גובה, כשהוא עמוס מטען של חמרינוסק. הקהל קם כבר על רגליו, אך ההכרעה לא נפלה.

השופט לא שרק, ד דקות לפני הסיום החוקי, צוה השופט, שהיה לכל הדעות השחקן ה23, על יצחק גמבש לע זוב את המגרש. הלה לא הסכים בקלות לרוץ הדין, התחכה, השופט חכה מספר דקות ואח"כ החל לצעוד בכוח לחדר ה הלבושה. כאילו לפי פקודה, פרצו באותו רגע מאות איש משולהבים ונרגזים על המגרש והקיפו את השופט. מעניין שמט רתם לא היתה להכות אותו (כנהוג בבי ריול ולפעמים גם במדינת ישראל) אלא

התמונה שגרמה לשערוריה הציבורית: דב וייס (שני משמאל) גרם לכל הויכוח. חכדור חזר לרשת. התמונה צולמה שניה אחרי כן. כל השחקנים היו בטוחים שהיא תפתור את הוויכוח: אם נבעט הכדור ברגל, נחזק ביד הפשוטה או בראש. חולית חלוצי מכבי נבלעה בין ההגנה של ביתר. מימין: יהושע גלזר - מחנה, יצחק נגבש - שומר, מזרחי השופר - מתמתח, וייס - הורף את הכדור ויעקב גמבש - מתכווץ.

ויתור על כל כדור וכדור, אולם נוסף לתוספות בלתי מוזיקה זו, קנו להם הי ביתרים שם במשחק טראי.

נגד ביתר התייצבו המכבים כקבוצה סכנית בעלת הגנה חלשה, כבר בתחילה נעצרה חולית ההתקפה המכבית, יהושע גלזר לא הצליח לסכן את שער ביתר כמלאו הנימה.

בדקה ה20 נפל המקרה הראשון: הכדור טייל בסביבות שער ביתר, דב וייס, הצעיר הבלונדי, נגחו בראשו (לפי דעות עצמו), השופט שרק שימן שער, קבוצת מכבי זורה כשהלה לעבר תואי מה השמחה נבעה מתוך העובדה, שהי תוצאה הושחתה ל:1:0.

לא הספיקו שחקני מכבי להסתדר על המגרש, לגמור לשמות, מיד נשמעה שריי קה שניה. השופט פקד להחזיר את הכי דור לעבר שער ביתר. להמשיך כאלו לא קרה ולא כלום. התלטת השופט באה. לאחר שהוקף ע"י הביתרים הנרגזים, שר הרגישו את הנצחון בכיסם, ואלה הסבירו לו שהכדור לא נבעט ברגל, אלא הוחי זר לשער ע"י מכת"ר. השופט קבל טעי נה וז חזר מהחלטתו. אולם הפעם הת פריצו המכבים מגדרם, וטענו שלא דובים ולא יער. היה זה שער כשר למהדרין מן המהדרין, ולחיווק טענתם תפס ראש כבוי צתם - צביקה - את הכדור בידו, והשוי פס פסק על מכת עונשין ממרחק של גניעת'הי. שחקני מכבי ויתרו - אחרי הכל השופט הוא הקובע.

בניגוד לקו האצ"ל. בינתיים הוי סוף נסים אלמליה, שחקן ביתר, שער גור סף לזכות קבוצתם והחמיצת הראשונה נסי תיימה ביתרון הביתרים (0:2). אין זו שגרי אתו של אברהם בנדורי, שהוא סגן שני שערים. ההגנה היתה חלשה מאד וחלוצו ביתר ידעו לנצל שתי פריצות ולכבוש שני שערים. לאחר יתרונה נקטה קבוצת ביתר, לפי שיטת הגנה הנוגדת את קו האצ"ל. התקפה ירדו הרצים והלגנה ולא סיתחו כל תנופה. הגלגל התהפך והתמונה השתני תה. חלוצי מכבי השתדלו לשמור על לחץ ממושך והודות לשער אף רכשו שני שעי רים ע"י יונה סוקס וצבי סטודיונסקי.

כולם את נשימתם. השיא הקודם, שנקבע אף הוא ע"י אותו ספורטאי, עמד על 3.42 מ', ושיפור כזה הריחו בגוד סליאה. אי למ ינובר הצליח ושיטר את השיא. אולם את מרבית השיאים נטלה דוקה נערה. תמר מטל, חניניה, גבוהה, הפתיחה. מתוך ארבעה השיאים נטלה שלושה רבעים (הדינת כדור ברזל למרחק של 9.91 מטר, זריקת דיסקוס - 29.06 מטר וקפיצה לרוי חק - 5.03 מטר). לפני כל פעולה חייכה תמר באמרה: "השיאים הישנים הלשיים". באותו זמן תחזו בפתחיתקה האתלטי סים של הפועל. כדי לעבור את הששטוף האחרון לפני הניסיה ליוגוסלביה הנערה נחמה שושני קפצה למרחק של 5.29 מטר. אריה גליק עבר 400 מטר בזמן נאה - 51.8 שניות. הנער התלאביבי ניצן עבר 100 מטר תוך 11.2 שניות ותקן את הי שיא לנוער.

קליעה למסרה

הפעם בציביל

ההתרגשות והמתח עלו לגובה בלתי רביל בפגישה הראשונה בין אגודת הציידים בחיפה והצבא הבריטי (שנת 1941). צעד בראש נער בן 11. כועז קבל את הפרס הראשון, לאחר שצבר את מספר הנקודות הגדול ביותר. הנער בעל תוי הפנים החקי פים, מתחת לבלורית הפרועה, הוכיח שהוא עתיד להיות קלעי טוב.

בועז עמיקם שרת בברוד פלימה, ונפל ב"א בניסן תשי"ח בקרב על נבייטוש, אך משפחתו המשיכה את המסורת ותרמה גביע נודד לתחרויות הקליעה למסרה. השנה נכנסו תחרויות הקליעה לשנתם השניה, וקלעי קבוצת אלכס זכו בו בפעם השניה בהדבל קטן: בשנה שעברה לבשו רובם את מדי הצבא, ואילו בשבוע החולף הופיעו בתלבושת אזרחית.

העמידה הבריחה. מטחה נמרוד בראשון לציון המה מאנשים - צבא ואזי רחים. קלעי מועדון הציידים בחיפה אחזו במקצת, אך היורים לא התפורו. כל ששה היורים של קבוצת אלכס נצבו ליד רובייתם ברל, לובין, גולדשטיין ובן(דב) וציפו. לא עברה שעה קלה ומכונית החיפאים הגיעה כשברשותה הרובים. המתחרים טעו בתחובת (קיש), פנקס, אברהם רוזנברג, ילינביץ גולגלי סקי), אך היו מוכנים לקראת פגישת הגומי לין עם הדורמיים.

מתיחות רבה התמנה בפני המתחרים, לאחר כל מחרות של צדורות. מאון הנקי דות סטה לכאן ולכאן, ועד היריה ממצב

בועז עמיקם, קלעי בראש צעד נער

עמידה היה היתרון לטובת בנייחיה. אולם קרתה תקלה לחיפה, והדורים הצליח לצבור מספר גדול יותר של נקודות (1269) לעומת 1261 נקודה, שאספו חברי מועדון הציידים בחיפה. **בפיט ומודליות.** בתום ההתחרויות קיימה אוכרה והאם הפסלה - גבי צמורה עמיקם - חילקה את הפרסים. בגביע הנווד וכתה קבוצת אלכס, אולם רב סרן אלכס אלפרו רכש מדלית זהב, בהשגת את המספר הגבוה ביותר של נקודות: 246 מתוך 300. בשתי המדליות של כסף זכו שני ציידים: אברהם רוזנברג (236 נקודה) וצבי פנקס (235 נקודה) באותו מעמד נמסרה חוברת על בועז לכל משתתף - "אשר לא עזב".

אביב ב, הבימה

מי שאינו מוכן להפטר מערב אביבי מבושש, להכנס לאולם תיאטרון מחניק, לחיות בהצגה משעממת - יוכל להפטר הפעם ממנהגו, לבוא בלב קל להצגה (החנות פיגרו, סאת בומרטה, תרגם מנסח לוי, הציג יוליוס גלנר, תפאר ד"ר פאול לוי, הבימה, 11.4.51). שנשארה צעירה ואי ביבית גם אחרי עכור כ200 שנה.

זוהי אחת הצגות הבודדות בה מודעים הקהל והשחקנים ברשמייהם: כל צופה זהה, כל שחקן מרגיש, כי עשה משהו מלבד הילוך על הבמה, כדי לתרום בצורה ישראלית להצלחת המחזה.

המחזה מצליח, אבל הרוזן אלמאזייה (ישראל בקר) אינו מצליח להשיג את מבוקשו אצל סוואנה (עדה סל): זכות הילה הראשון אחרי הנשאה לפיגרו הער מומי. אך פיגרו אינו יודע, שהצליח להכשיל את מוימות הרוזן רק בגלל נאמנותה של אשתו. שניהם מפעילים את כל גבורי המחזה, כאילו היו אלו בובות עץ, כדי לבצע את תכניתיהם. עוד בתחילת המחזה מתארת סצינה סמלית את טפוסי המחזה כבובות עץ, ואת פיגרו וסוואנה המפעילים אותם. אבל אם אין רואים את הבמאי גלנר, המפעיל גם את פיגרו וסוואנה עצמם, הרי מורגשת הגישה האלגנטית המאוסת שלו, המלווה חוש וטעם טוב.

את הקהל מוליכים בוריוות וכן פיגרו וסוואנה, בדרך העלילה של אהבת סוואנה לפיגרו, אהבת הפגי לכל הגברות הנקרות בדרכו (סוואנה, פאנשיטה, הרוזנת), אהבת הרוזן למשהו חדש (ולא במסגרת הנישואים) - קצת בגיחה, קצת תעלולים, קפיצות אוהבים מבעד לחלונות, נשיקות חסופות, ליטופים גוברים, לעג לאצילים שחוש המוסר שלהם מוליכם בדרך הנוחיות, ולא האמת.

אחרי שרשרת תככים, הפתעות, צחוק, מביאים בקר, הרוזן הקנאי הנוקשה האיגור איסט, רביד, הרוזנת האצילית טובת הלב, סונגריקלציקין, המקפץ וקורץ יוטר מדי, סוואנה,טל, שהיא כולה נחמדה, מרסלינה רובינס, הזקנה העקשנית שלא אבהה את סוד האהבה, פאנשיטה-פסקין, שקשה להחליט אם היא תניתי את נחמדה, כרוביניקו, לפי המותק, את המחזה לסוף עליו השובע בתשואות וצחוק ספוג תבונה.

צנח

אבי הנערות

כשחזר ז'אן פייר (אטלנטידה) אומונט לפאריז, אחר קריירה עלובה באמריקה, ועמו אשתו, מריה (הגנב מבגדל) מונט, חוצרת סכניקולור הוליבודית, עלה מולו של הוגו המפורסם. הצרפתים סימפטו את ז'אן פייר, בנו של דרמטורג יהודי-צרפתי אהוד, הוא הוחתם מיד על שורת סרטים (החיים מתחילים מחר), התיאטרון חסף אותו, וגבר עלי: הטיול, ולמרות שאינו מסתיר, מדעת הקהל את נסיתו למין החוק, הפך אבירן של הנערות הצרפתיות.

למריה - בתו של בעל-מיליונים מפורסוריקו - יש פרוות פראיות, קול גס זים תכשיטים. אך עם כל זה הפסידה במשעים מיליון פרנקים, ואת שמה כשחקנית בפורטריט של רוצח, סרטה הצרפתי היחיד (דיבורה היתה כה גרוע עד שהיה צורך להחליפו בקול אחר). מרוב אכזבה החליטה להתמסר למשק הבית ולטיול בילדתה. אמר ז'אן פייר אומונט: התחלתי לחשוש לשלום ביתי, ומיד ישב לכתוב עבודה מחזה בצרפתית, את השראתו שאב מיצירות אביו ומנסיונו המר בבירת הסרטים האמי ריקאית.

בשבוע שעבר ערך את הצגת הבכורה של הסטירה העגומה ביותר על הוליבוד שראתה פאריז. איה אושר מספר על כוכבה צעקנית, טרוטצ'דלות, המתאהבת בסופר סרטים מתחיל. בעזרת סוכן ומפיק מסומי טמים וקהל מעריצים מסומטם, היא מצליחה להפוך את תסריטו - דומה אנטי-מלחמתית ללא נשים, בציר הצפוני - לקומדיה מו סיקלית על אי ההאי. לבסוף מתגלה, שגם הצעיר המסכן הוא מסומטם, כיוון שהוא נוסאה לאשה. משלמי הכרטיסים, למרות שלא הבינו מלה מהלקסיקון הצרפתי של הגברת מונט, חשו את עצמם באותה קטגוריה...

נזכר כי באותו מעמד ותיאטרון לפני כששה חדשים, הציג אורסון תיפ באנגליה, סטירה שנונה על הוליבוד, שלמרות כש לונה הוכיחה, לפחות כי בעיר קיימים עדיין גם בני אדם עם מוח.